Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562101504/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

hesperisk Verden, der syntes saa langt borte fra det sædvanlige Hjem; da knebbrede Storken høit oppe, og han kjendte Reden og Ungerne, der stode i den og syntes at fæste deres kloge Øine paa ham. Da tænkte han paa sine Forældres lille Gaard, Kassen med Purløg og Portulak deroppe i Renden, og han undrede sig over at være Alt dette saa nær. Storken kunde oversee hans Norden og Syden.

Nu tog *Naomi* ham ved Haanden, og de gik ind i det lille Lysthuus, der blot kunde rumme en fire Personer, men for Børnene syntes det en stor Sal; Barnephantasien behøver jo kun at lade ridse med en Pind i Jorden, for at skabe sig et Slot med Sale og Gange.

Et eneste Vindue med mørkerødt Glas kastede en underlig Belysning paa det brogede Betræk, hvor Dyr, Fugle og Blomster slyngede sig i hverandre; et Strudsæg, der ved det røde Lysskjær fik en sælsom Ildfarve, hang under Kuppelen. *Naomi* pegede paa Ruden, *Christian* stirrede derigjennem, og Alt udenfor laae i den mest sælsomme Belysning; han maatte tænke paa det brændende Bjerg, som hans Fader havde talt om. Alt stod i Ildglands! hver Busk og Blomst glødede; Skyerne syntes Ild i en Ildluft. Storken selv, Reden og Ungerne lu-ede.

»Det brænder!« raabte *Christian,* men *Naomi* lo og klappede i de smaa Hænder. Saasnart Børnene saae gjennem den aabne Dør, havde alt igjen sin friske, grønne Farve, ja, den syntes endogsaa stærkere, end da de stode ude i det Grønne. Blomsternes Farveforskjellighed var der, og Storken stod hvid og med røde Been som altid.

»Skal vi lege at sælge Penge!« sagde den lille *Naomi,* idet hun trak et Græsstraa gjennem to Blade. Det forestillede en Vægtskaal. Gule, røde og blaae Blade vare Penge.

»De røde ere de kostbareste!« sagde hun. »Du skal kjøbe, men Du maa give mig noget! det skal være et Pant. Du kan give mig din Mund! Vi lege det kun, jeg tager den ikke rigtigt! Du skal give mig dine Øine!«

Med Haanden gjorde hun en Bevægelse, som om hun tog dem, og *Christian* fik baade af de røde og blaae Blade. Aldrig havde han leget saa deiligt før.

»Du Fredens Gud! *Christian,* er Du derinde!« raabte *Maria* og stak Hovedet halv ind igjennem Aabningen, som de Smaa havde nærmet sig.

Forskrækket slap han *Naomis* Haand, tabte de brogede Blomster-